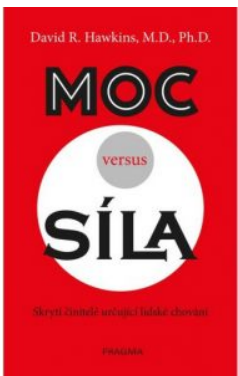

14. kapitola: Moc v umění

Předcházející část: 13. kapitola: Společenská moc a lidský duch

Moc versus síla Přesměrovat a objednat knihu...	Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda, je a Pragma. Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námi vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost. Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“. Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku. Vydalo nakladatelství PRAGMA – listopad 2017

Velká díla umění, hudby a architektury, která se k nám dostala v průběhu staletí, jsou trvalými výrazy působení vysokoenergetických atraktorových vzorů. V nich vidíme odraz oddanosti uměleckých mistrů naší civilizace dokonalosti i kráse, a tím i zušlechtění lidstva.

Krásná umění vždy skýtal prostor nejvyššímu duchovnímu snažení člověka v pozemské říši. Už od doby antického řeckého sochaře Feidia bylo úlohou umění uskutečňovat fyzickými prostředky ideály toho, čeho člověk může a měl by dosáhnout. Umění představuje čistý výraz lidského ducha hmatatelný svou formou a přístupný všem.

Velké umění nejen vyjadřuje podstatu lidské zkušenosti, ale také světa, v němž žijeme – to je to, čemu říkáme *krása*. I umělec stejně jako teoretický fyzik nachází ve zdánlivém chaosu řád. Například tam, kde byly jen bloky mramoru, Michelangelo viděl *Davida* a *Pietu* a se svým dlátem odstraňoval okolní kámen, aby osvobodil tyto své dokonalé představy. A zatímco rozjímal nad náhodnými vzory sádrové stěny v Sixtinské kapli, vytvořil úžasný ABC prostřednictvím umělecké *inspiratione*– pomocí *techniky* umění uskutečnil A → B → C, známé dnes jako *Poslední soud*.

Odkaz umění lidstvu je rovněž vnitřní. Pohled na krásné dílo nám vštěpuje vnímavost a citlivost vůči kráse, umožňuje nám objevit a vytvořit své vlastní estetické odměny ve zdánlivém neuspořádaném zmatku života.

Neexistuje umění bez lásky. Umění je vždy výtvar duše, dílo dotyku lidské bytosti – který může být tělesný, nebo pramenit z mysli a ducha – tak to bylo od doby neandrtálců, a tak to bude vždy. Zjišťujeme tak, že počítačem vytvořené umění a dokonce velká fotografická díla nikdy nedosahují tak vysoké energetické úrovně jako originální obrazy. Nejzajímavějším kineziologickým experimentem, který může vyzkoušet každý, je testování osoby pozorující originální obraz. Srovnajte výsledky s tím, když se dívá na mechanickou reprodukci tohoto obrazu. Když se osoba dívá na něco, co bylo vytvořeno ručně, stává se silnou, když se dívá na reprodukci, zeslábne. Platí to bez ohledu na obsah obrazu – originál zneklidňujícího námětu způsobí, že člověk reaguje silněji než u kopie příjemného námětu. Oddaní umělci vkládají do svého díla lásku a v lidském dotyku i lidské originalnosti spočívá velká duchovní moc. Proto kineziologická metoda může fungovat jako zaručený detektor padělků.

Carl Jung stále znovu a znovu zdůrazňoval vztah umění k důstojnosti člověka a důležitost lidského ducha v umění. Jung sám (a jeho dílo) kalibruje nejvýše ze všech slavných psychoanalytiků v historii. (Mnozí z ostatních, spojení s takovými atraktorovými vzory jako materiálním determinismem, dosahovali výrazně nižšího skóre.)

Hudba je v některých směrech nejjemnější ze všech umění, protože je nejvíce abstraktní. Obchází racionálnost levé mozkové hemisféry, aby zapůsobila přímo na náš podvědomý smyslový vzor zakódovaný v pravé mozkové hemisféře, a proto je také současně nejniternější a nejemocionálnější. Poskytuje rovněž nejjednodušší příklad, jak atraktorové vzory řídí realitu. Jestliže si přejete pochopit rozdíl mezi chaosem a smyslem a získat tak účinnou definici *umění*, jednoduše rozjíte nad rozdílem mezi hlukem a hudbou.

V tomto popisu tvůrčího procesu současný estonský skladatel Arvo Part, jehož dílo je často popisováno jako „transcendentální“ nebo „mystické“, koncentruje mnohé z toho, co jsme pozorovali, pokud jde o klíčovou úlohu uměleckého génia při odhalování atraktorových vzorů:

K tomu, abych mohl psát, se musím dlouho připravovat. Někdy to trvá pět let... Ve svém životě, své hudbě, práci, ve svých temných hodinách mám určitý pocit, že všechno mimo tuto jedinou věc nemá žádný smysl. Složitě a mnohostranně mě jen mate a musím pátrat po jednotě. Co je tato jediná věc a jak k ní nacházím cestu? Stopy této věci se objevují v mnoha maskách a všechno, co je nedůležité, mizí... Jsem sám se svým tichem. Zjistil jsem, že stačí, když hraje jediný tón... To je

můj cíl. Čas a nadčasovost jsou spojeny. Tato okamžitost a věčnost v nás zápasí.

Mezi různými druhy umění je to hudba, která nám nejrychleji vhání slzy do očí, zvedá nás na nohy nebo inspiruje k vrcholům lásky a tvořivosti. Už jsme poznamenali, že se dlouhověkost zdá být logicky vyplývajícím důsledkem spojení s atraktorovými poli klasické hudby, ať je člověk interpretem, dirigentem, nebo skladatelem. Klasická hudba často demonstruje extrémně vysoké vlastní energetické vzory.

Na druhé straně je architektura ze všech umění nejhmataatelnější a má největší vliv na život člověka. Bydlíme, nakupujeme, pracujeme a hledáme zábavu v budovách. Forma struktury samotné tak zasluhuje největší pozornost, protože její vliv je pozadím mnohé lidské činnosti.

Z veškeré světové architektury vyvolávají zvláštní úctu velké katedrály. Jejich energetické vzory mezi architektonickými formami dosahují nejvyšších úrovní. Zdá se, že je to výsledek několika faktorů. Naše zkušenost z katedrál může zahrnovat řadu uměleckých forem, a to současně ve vzájemné kombinaci – jako jsou hudba, socha nebo obraz – a také nás ovlivňuje prostorové uspořádání. Kromě toho jsou tyto stavby zasvěceny Bohu. To, co je zplozeno ve jménu Stvořitele, je spojeno s nejvyššími atraktorovými vzory vůbec. Katedrála nejen inspiruje, ale také sjednocuje, učí, symbolizuje a slouží všemu, co je v člověku ušlechtilé.

Krása v architektuře však nemusí být expanzivní nebo velkolepá. Jen málo architektonických výtvorů na světě má větší kouzlo než malé domky s doškovými střechami roztroušené po irském venkově. Vnitřní smysl pro estetiku oceňuje tradiční, jednoduchou domácí architekturu stejně jako elegantní projevy majestátnosti a nádhery.

Dobře promyšlená veřejná architektura hovoří s historickou autenticitou o kráse formy spojené s užitečností. Funkce a krása jsou působivě spojeny ve skvělých stanicích podzemní dráhy v Rusku a ve ztvárnění a prostorovém uspořádání mnoha vysokých obytných domů v Kanadě. Zdá se, že starší kultury vždy chápaly praktičnost krásy – skutečnost, že to, co je vytvořeno bez krásy, rychle podlehne zkáze. Architektonicky ošklivá čtvrt se stává zpětnovazební smyčkou ničení a násilí. Výrazem slabých energetických vzorů povrchních, odlidštěných obytných projektu městských ghett jsou špína a zločin. Měli bychom si však pamatovat, že v závislosti na tom, se kterým atraktorovým vzorem se člověk spojuje, bída ghetta může být omluvou za zkaženost, nebo inspirací k úniku z ní. (Koneckonců to nejsou fakta o prostředí člověka, ale jeho postoj k nim,

co určuje, zda bude někdo poražený, nebo vítěz.)

Krása je výrazem schopnosti esteticky cítit a duchovní moc se vždy projevuje krásou, ať je to krása linie, stylu, nebo výrazu. Krásu spojujeme s elegancí, jemností a hospodárností úsilí. Obdivujeme krásu olympijského sportovce, stejně jako jsme povzneseni nádherou gotického oblouku. Působivé energetické vzory uznávají a podporují život a respektují a potvrzují důstojnost druhých. Kromě toho krása je aspekt bezvýhradné lásky. Působivost také znamená šlechetnost – nikoli materiální štedrost, ale šlechetnost ducha, k níž patří ochota vyjádřit dík nebo uznání významu druhých v našem životě. Krása je spojena se skromností a pokorou, protože duchovní moc nepotřebuje, aby jí ten, kdo je jí obdařen, dával najevo. Fyzická síla se naopak musí předvádět vždy, protože vychází ze sebeepochybování. Velcí umělci jsou vděční za svou duchovní moc, ať je její výraz jakýkoli, protože vědí, že to je dar, z něhož má prospěch celé lidstvo.

Krásu se projevuje mnoha různými způsoby, v různorodých kulturách během různých časových období. Máme proto dobrý důvod říkat, že sídlí v oku pozorovatele. Měli bychom však poznamenat, že to je jen *nástroj* krásy, co se mění; *podstata* krásy se nemění, jen forma, jíž je vnímána. Je zajímavé, že lidé s vyspělým vědomím jsou schopni vidět krásu ve všech formách. Pro ně je nejen veškerý život posvátný, ale veškerá forma je krásou.

Následující část: 15. kapitola: Genialita a moc tvořivosti